

РЕШЕНИЕ

№ 19687

гр. София, 11.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3703** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. чл.130, ал.11 от Закона за туризма /ЗТ/.

Образувано е по жалба на „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, представлявано от С. Н. Д. срещу заповед № Т-РД-15-58 от 22.03.2024г., издадена от заместник- министър на туризма.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за нищожност и незаконосъобразност на акта, поради постановяването му от некомпетентен орган, неспазване на установената форма, съществено нарушение на процесуалните правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Излага, че действително туристическият обект- хотел „М.“ не разполага със закрит плувен басейн, но ответникът е следвало при това положение да даде писмени предписания за отстраняване на несъответствието. Освен това, след като обектът не е отговарял за категория „4 звезди“, то е можело да се определи по-ниска категория за същия. След като хотелът отговарял на всички останали изисквания за комплекс „3 звезди“, то е трябвало да му се определи такава категория, а не изобщо да се отказва категоризирането му. Проверката е следвало да бъде извършена от лица с нужната компетентност, което в случая не е било направено. Не са били обсъдени и взети предвид подадените възражения в хода на производството, актът е бил издаден от лице, което е различно от министъра на туризма. Заповедта противоречала и на целта на закона и на принципа по чл.6 АПК.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И. И. Г.,

който поддържа оспорването на акта. В хода по същество моли за неговата отмяна, както и за присъждане на направените в процеса разноски, съгласно приложен списък по чл.80 ГПК. Обобщаващи правни доводи за незаконосъобразност на заповедта са развити в писмени бележки от 08.10.2024г.

Акцентираща се, че след подадено заявление, административният орган има две възможности - да категоризира обекта, когато са налице обстоятелствата по чл. 130, ал.6, т.1 ЗТ или да откаже категоризация, когато са налице обстоятелствата по чл. 130, ал.6, т.2 ЗТ. Касаело се за обвързана компетентност и при липсата на отрицателните предпоставки за издаване на административния акт по чл. 113 и чл. 129 ЗТ, както и след като са съществували положителните предпоставки по чл. 130, ал.6, т.1 ЗТ, то органът е следвало да определи вида и категорията на туристическия обект такава каквато е заявена или да определи друга, съобразно установеното от експертната работна група. За административния орган нямало пречка да определи и по-ниската категория от заявената, щом като са налице обстоятелствата за това. Издаденият акт противоречал на въведения в чл.6 АПК принцип за съразмерност. С постановяването на отказ да се предостави категория, административният орган на практика е лишил жалбоподателя от упражняването на неговата търговска дейност, лишил е държавата от събирането на туристически данък и данък печалба, лишил е обществото от откриването на нови работни места и съответно заплащането на дължимите осигуровки и още много други. Административният орган е взел възможно най-лошото от икономическа гледна точка за държавата решение и най-неблагоприятното такова.

Ответникът- заместник-министър на туризма се представлява от юрк. М. Х., която оспорва жалбата. По същество се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Излага се, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Правилно не е била определена категория на обекта, защото не са били изпълнени минималните задължителни изисквания за клас, вид и категория по съответното приложение на Наредбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения са формулирани в писмено становище от 08.10.2024г.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в процеса и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по повод подадено заявление вх. № Т-81-00-119/27.04.2023г. от „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, представлявано от С. Н. Д.. С него е било поискано от министерство на туризма да бъде извършено категоризиране на туристически обект – „СПА хотел МУРА и ВИЛИ БОРОВЕЦ МАУНТАЙН РЕЛАКС“, находящ се в к.к „Боровец“ със следните характеристики: брой легла- 143; брой стаи- 66; брой апартаменти-1; заведения за хранене и развлечения- основен ресторант, ресторант и лоби бар; категория- „4 звезди“. Към заявлението са били приложени следните писмени доказателства: договор за наем от 25.11.2022г.; нотариален акт № 4, том IIIA, дело № 371/2006г. на нотариус с район на

действие Районен съд- Самоков; нотариален акт № 142, том IVA, рег. № 6028, дело № 705/2005г. на нотариус с район на действие Районен съд- Самоков.

Със заповед № Т-РД-14-16/10.07.2023г. на министъра на туризма е бил определен състав на експертната комисия за категоризиране на места за настаняване, заведения за хранене и развлечения /самостоятелни и прилежащи към местата за настаняване/, туристически хижи, туристически учебни центрове и спални и прилежащите към тях заведения за хранене и развлечения.

Извършена е била проверка на 30.01.2024г. на туристически обект – „СПА хотел МУРА и ВИЛИ БОРОВЕЦ МАУНТАЙН РЕЛАКС“ от комисия в състав: Б. Г.-младши експерт, С. Б.-главен експерт и А. Г.- технически сътрудник. При нея е установено, че този туристически обект не съответства на заявената за него категория от „4 звезди“, защото в него няма закрит плувен басейн. Прието е, че не са изпълнени минималните задължителни изисквания за вид и категория на туристическия обект, определени в приложението на Наредбата за изискванията към категоризираните места за настаняване и заведения за хранене и развлечения, за реда за определяне на категория, както и условията и реда за регистриране на стаи за гости и апартаменти за гости /наричана по-долу в решението само Наредбата/.

От жалбоподателя е било депозирано писмено възражение вх. № Т-26-Б-83/15.04.2024г. относно констатациите, извършени при проверката на обекта. В него е изложено, че е следвало да бъде дадена по-ниска категоризация на обекта, а именно: „3 звезди“, защото са изпълнени всички изисквания на закона и Наредбата.

Административното производство е приключило с издаването на заповед № Т-РД-15-58 от 22.03.2024г. от заместник-министър на туризма, с която е било отказано определяне на вид и категория на туристически обект „СПА хотел МУРА И ВИЛИ БОРОВЕЦ МАУНТАЙН РЕЛАКС“, категория от „4 звезди“, по заявлението на „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, представлявано от С. Н. Д., тъй като не са били изпълнени минималните задължителни изисквания за вид и категория на обекта, а именно: липсва закрит плувен басейн.

От показанията на свидетелите Б. С. Г. и С. В. Б. се установява, че при извършената от тях проверка на туристическия обект за определяне на неговата категория е било констатирано, че в него няма закрит плувен басейн. По тази причина не е могла да му бъде дадена категория от „4 звезди“, поради което е било отправено предложение до управителя на дружеството да се категоризира обекта с „3 звезди“, но той е отказал да попълни ново заявление за това.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от 28.03.2024г. – датата на връчването му на неговия адресат.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на атакувания акт, освен на основанията, посочени от „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, представлявано от С. Н. Д. и на всички основания по чл.146 АПК, преценява следното:

На първо място, актът е постановен от компетентен орган по см. на чл.127, т.1, б. „а“ ЗТ- заместник-министър на туризма, който видно от т.1.9 на заповед №

Т-РД-16-266/29.06.2023г. е оправомощен да издава заповеди, с които да определя категория на туристическите обекти, респ. да прави отказ за това. Не се констатира порок по чл.146, ал.1 от АПК.

На второ място, оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално съществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Производството по категоризация на туристически обекти е регламентирано в глава осма, раздел II от ЗТ. Същото започва с подаване на заявление с конкретни реквизити, изрично посочени в чл.129, ал.1, ал.2, ал.3 от ЗТ. Проверката за съответствие на заявлението с изискванията на закона се извършва от определени по реда на чл. 130, ал. 1 с.з. длъжностни лица, които при положителни констатации предлагат на органа да открие процедура по категоризиране, а при установена непълнота или нередовност на представените документи- писмено уведомяват за това заявителя и определят 14-дневен срок за отстраняването им. Съгласно чл.130, ал. 3 ЗТ, в случай, че непълнотите, респ. нередовностите не бъдат отстранени в предоставения срок, съответният категоризиращ орган със заповед отказва определяне на вид и категория на обекта.

В хода на проведеното административно производство, от ответната страна не са били констатирани непълноти или нередовности на подадените към заявлението документи. При това положение и съгласно чл.130, ал.1 ЗТ е следвало да се изготви мотивирано предложение, като се открие процедурата по категоризиране на туристическия обект и да се издаде временно удостоверение.

Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на протеклото производство, той е бил редовно уведомен за неговото образуване, като управителят на дружеството е взел участие и е присъствал по време на извършваната проверка на 30.01.2024г., както и е упражнил правото си на възражения срещу констативния протокол. В случай, че жалбоподателят не се е запознал с всички събрани по преписката доказателства, това процесуално право той може да упражни в пълен обем в съдебния процес, като оспори писмените доказателства или представи

нови такива.

На четвърто място, спорът между страните по делото се свежда до приложението на нормите на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

Атакуваният административен акт е издаден при липса на материалноправни основания за постановяването му.

В заповедта е посочено, че е издадена на основание чл. 20, т. 1 от Наредбата. Съгласно тази разпоредба, категоризиращият орган или оправомощено от него длъжностно лице със заповед мотивирано отказва определянето на категория, когато не са изпълнени минималните задължителни изисквания за клас, вид и категория на туристическия обект, определени в съответното приложение на Наредбата. В административната преписка и в оспорената заповед е посочено, като фактическо основание липсата на закрит плувен басейн в обекта, като съгласно раздел IV, т.IV.1 от Приложение № 1 към чл.14, ал.1 от Наредбата, хотелите в планинските курорти е необходимо да имат изграден закрит плувен басейн.

В разпоредбата на чл.130, ал.7, т.2 ЗТ е предвидено, че категоризиращият орган или оправомощено от него длъжностно лице въз основа на предложението на съответната ЕККТО със заповед мотивирано отказва определянето на вида и категорията на туристическия обект - в случаите по ал. 6, т. 2. Случаите по чл.130, ал.6, т.2 ЗТ обхващат, когато лицето не отговаря на изискванията на чл. 113 или не е представило документ съгласно чл.129 ЗТ. Липсват данни „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, представлявано от С. Н. Д. да не отговаря на условията на чл.113, ал.1 ЗТ, която разпоредба определя кое лице може да извършва хотелиерство, а това е: 1. търговец по смисъла на ТЗ или е юридическо лице, което има право по силата на друг закон да извършва стопанска дейност, включително по законодателството на друга държава - членка на Европейския съюз, и на държава - страна по Споразумението за Европейско икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария; 2. не е в производство по несъстоятелност или в ликвидация; 3. има персонал с изискуемото образование и езикова квалификация, като за управленския персонал се изисква и стаж; 4. разполага със собствен, нает или ползван на друго основание обект, в който ще се извършва хотелиерство. В депозираното от „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, заявление за категоризиране са изложени обстоятелства, които удостоверяват изпълнение на изискванията на чл.113, ал.1 ЗТ.

Втората хипотеза за отказ се отнася до случаите, при които молителят не е представил документи по чл.129, ал.1 от ЗТ. В административната преписка не се съдържа обективизирано решение на ЕККТО, че приложените документи не съответстват на нормативните изисквания. Но дори и да е била констатирана непълнота или нередовност на представените документи по чл.129, ал.1 ЗТ, жалбоподателят писмено е следвало да бъде уведомен, като му се определи срок от 14 дни, за да отстрани същите и едва при неизпълнение от негова страна на основание чл.130, ал.3 ЗТ, съответният орган със заповед може да откаже определяне на вид и категория на обекта.

Административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност, доколкото в чл.130, ал.6, т.1 от ЗТ е предвидено, че се определя " вида и категорията на туристическия обект, които са заявени или които са установени от експертна работна група при проверката на място в обекта". След като, експертната работна група е констатирала, че обектът не съответства на исканата категория „4 звезди“, то е следвало да се определи друга категория, за която хотелът покрива минималните

задължителни изисквания по Приложение № 1 към чл.14, ал.1 от Наредбата. Като не е процедирал по този начин, а изцяло е отказал да определи вида и категорията на обекта, без да е налице нормативното основание по чл.130, ал.7, т.2 във вр. ал.6, т.2 ЗТ, ответникът е постановил административен акт в противоречие с материалния закон.

В заключение, съдът приема, че заповед № Т-РД-15-58 от 22.03.2024г. на заместник-министъра на туризма е незаконосъобразен административен акт и поради наличието на отменителното основание по чл.146, т.4 АПК, следва да бъде отменена. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът не доказва изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни правни последици за „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, представлявано от С. Н. Д.. При условията на чл.173, ал.2 от АПК преписката се връща за ново произнасяне от ответника, който в изпълнение на указанията на съда трябва да определи вида и категорията на обекта и да издаде удостоверение за категорията на същия.

При този изход на спора искането на представителя на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като се дължи адвокатско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК за осъществено процесуално представителство от адв. В. П. Г.. Видно от договор за правна защита и съдействие от 04.04.2024г. уговореният и заплатен хонорар е в размер на сумата от 2 000.00 /две хиляди/ лева. От процесуалния представител на ответната страна юрк. М. Х. е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Минималното възнаграждение по чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет е 1 000.00 /хиляда/ лева. Съдът приема, че уговореният и заплатен адвокатски хонорар от 2 000.00 /две хиляди/ лева на адв. В. П. Г., е прекомерен по см. на чл.78, ал.5 АПК във вр. чл.144 АПК. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, провеждането на две заседания и обема на процесуалната работа, следва да се присъди възнаграждение именно на стойност от 1 000.00 /хиляда/ лева, което е съразмерно на оказаната правна помощ и съдействие. Внесена е и държавна такса в размер на 60.00 /шестдесет/ лева, която също трябва да се възстанови в полза на оспорващата страна.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 от АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № Т-РД-15-58 от 22.03.2024г. на заместник-

министър на туризма, по жалбата на „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, представлявано от С. Н. Д..

ВРЪЩА преписка по заявление вх. № Т-81-00-119/27.04.2023г. на ответника за ново разглеждане и произнасяне, съобразно мотивите на решението.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четирнадесет/ дневен срок за постановяване на акт по чл.130, ал.7, т.1 ЗТ, който започва да тече от датата на влизане в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерство на туризма с адрес: [населено място], [улица] да заплати на „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, представлявано от С. Н. Д., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Студентски“, [улица] сумата от 1 060.00 /хиляда и шестдесет/ лева на основание чл.143, ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: